

268

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

ΗΤΟΙ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΥΜΝΟΙ

ΑΔΘΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΤΩΝ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ, ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΔΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ ΤΟΥ ΔΑΖΑΡΟΥ, ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΣΤΑΥΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ

ΒΑΣ. Χ. ΜΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

Ζιγγάρ-Καπού, ἀριθ. 1.

ΤΥΠ. ΤΕΡΛΙΣΙΔΟΥ ΚΑΙ ΜΙΧΑΗ

ΤΑ ΚΑΛΗΜΕΡΑ

(ΚΑΛΑΝΤΑ)

1. ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Καλήν ἐσπέραν, ἄρχοντες, ἃν ᾖναι ἐρισμός σας,
 Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶς τ' ἀρχοντικό σας.
 Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῆ πόλει,
 οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει ἡ κτίσις ὅλη.
 Ἐν τῷ σπηλαίῳ τίττεται, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων,
 ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ ποιητὴς τῶν ὄλων.
 Πλῆθος ἀγγέλων ψάλλουσι τὸ Δόξα ἐν ὑψίστοις,
 καὶ τοῦτο ἄξιόν ἐστιν ἡ τῶν ποιμένων πίστις.
 Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται τρεῖς μάγοι μετὰ δῶρα,
 ἄστρον λαμπρὸν τοὺς ὀδηγεῖ χωρὶς νὰ λείψῃ ὄρα.
 Φθάσαντες εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ πόθον ἐρωτῶσι,
 ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς νὰ πᾶν νὰ τὸν εὐρῶσι.
 ὡς ἤκουτεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης,
 ἴχε κ' ἔγεινε θηριώδης,
 διὰ τὴν βασιλείαν,

μη τοῦ τὴν πάρῃ ὁ Χριστὸς καὶ χάσῃ τὴν ἀξίαν
 Κραεῖ τοὺς μάγους κ' ἐρωτᾷ ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται.
 —Εἰς Βηθλεὲμ ἠξέυρομεν, ὡς ἡ Γραφή διηγᾶται.
 Τοὺς εἶπε νὰ υπάγωσι, καὶ ὅπου τὸν εὐρῶσι,
 νὰ τόνε προσκηνήσωσι, νὰ πᾶν νὰ τοῦ εἰπῶσι
 ὅπως υπάγη καὶ αὐτὸς γὰρ νὰ τὸν προσκυνήσῃ,
 μετὰ δόλον ὁ μισόθεος, γὰρ νὰ τὸν ἀρανίσῃ.
 Βγαίνουν οἱ μάγοι, τρέχουσι καὶ τὸν ἀστέρα βλέπουσι
 φῶς θεῖκόν κατέβαινε καὶ μετὰ χαρὰν προστρέχουσι.
 Ἐν τῷ σπηλαίῳ ἔρχονται, βρίσκουσι τὴν Θεοτοκόν.
 κ' ἐβάστα, ἑστὰς ἀγκάλας τῆς τὸν ἅγιον τῆς Τόκον.
 Γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦσι καὶ δῶρα τοῦ χαρίζουσι.
 σμύρναν, χρυτὸν καὶ λίβανον. Θεὸν τὸν εὐρημίζουσι.
 τὴν σμύρναν μὲν ὡς ἄνθρωπον, χρυτὸν ὡς πῶς εἶπα
 τὸν λίβανον δὲ ὡς Θεὸν ἔσθλην τὴν ἀτμοσφαῖρα.
 Ἀφοῦ τὸν ἐπροσκύνησαν, εὐθύς πάλιν μισεῖουσι,
 καὶ τὸν Ἡρώδην μελετοῦσι νὰ πάγουν γὰρ νὰ εὐρουσι.
 Πλὴν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἐθαίνει, τοὺς ἐμποδίζει,
 ἄλλην ὁδὸν νὰ πορευθοῦσι αὐτὸς τοὺς διορίζει.
 Καὶ πάλιν ἄλλος ἄγγελος τὸν Ἰωσήφ προσταξέει
 εἰς Αἴγυπτον νὰ πορευθῆ, κ' ἐκεῖ νὰ ἡσυχάζῃ,
 νὰ πάρῃ καὶ τὴν Μαριάμ ὁμοῦ μετὰ τὸν υἱὸν τῆς,
 ὅτ' ὁ Ἡρώδης τὸν ζητεῖ τὸν τόκον τὸν δειόν τῆς
 Μὴ βλέπων δὲ ὁ βασιλεὺς τοὺς μάγους νὰ γυρίσουν.
 εἰς Βηθλεὲμ ἐπρόσταξε παιδιὰ νὰ μὴν ἀφήσουν.
 ἑστα παιδιὰ εὐρῶσι δύο χρονῶν καὶ κατω,
 ὅλα νὰ τὰ περάτωσι εὐθύς ἀπὸ τὰ σπαθιάτων.

4 Εἰς τὸν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ

Χιλιάδες δεκά τέσσαρες σπάρουν σὲ μίαν ἡμέρα,
 θρήνον· κλαυθρὸν καὶ ὄδυρμόν ἔχε καθὲ μῆτέρα.
 Ἰδοὺ ὁποῦ σὰς εἶπαμεν ἄλην τὴν ὑμνωδίαν.
 τοῦ Ἰησοῦ μας τοῦ Χριστοῦ γέννησιν τὴν ἁγίαν.
 Καὶ σὰς κολονύκτιζομεν, πέσετε καιμῆθητε,
 ὀλίγον ὕπνον πάρετε καὶ εὐθύς νὰ σηκωθῆτε,
 καὶ βάλετε τὰ ρούχα σας, εὐμορρα ἐνδυθῆτε,
 ἕς τὴν ἐκκλησίαν τρέξατε, μὲ προθυμίαν μπηῆτε,
 ν' ἀκούσετε μὲ προσοχὴν ἄλην τὴν ὑμνωδίαν,
 καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὴν θεῖαν λειτουργίαν.
 Κ' ἔπειτα ἔσαν γυρίσατε εἰς τὸ ἀρχοντικόν σας,
 εὐθύς τράπεζι στρωῶσατε, βάλτε τὸ φαγητόν σας,
 καὶ τὸν σταυρὸν ἀρὰ κάμετε, ἀνέστητε ἀνυμνωθῆτε.

Δότε κτηκάνενος κτηνοῦ, ὅστις νὰ ὑστερηταί,
 δότε καὶ ἑμας τὸν κόπον μας, ὅ, τ' εἶναι ὀρισμός σας·
 καὶ ὁ Χριστὸς μας πάντοτε νὰ ἴναι βοηθός σας.
 Χρόνους πολλοὺς νὰ χαίρεσθε πάντα εὐτυχησμένοι,
 σωματικά καὶ ψυχικά νὰ ἴηθε πλουτισμένοι!

Καὶ εἰς ἔτη πολλά!

2 ΟΜΟΙΟΝ ΤΩΝ ΧΩΡΙΚΩΝ

Χριστοῦ γεννῶν, πρῶτόγεννα, πρῶτ' ἑορτῇ τοῦ χρόνου,
 γὰ βγῆτε, δότε, μάθετε ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται.
 Γεννᾶτε καὶ ἀνατρέψεται μὲ μέλι καὶ μὲ γάλα,
 Τὸ μέλι τραγῶν ἀρχόντες, τὸ γάλα οἱ ἀρεντάδες,

Ἀνοίχτε τὰ κουτάκια σας τὰ κατὰ ἰδιωμένα,
 καὶ δότε μας τὸν κόπον μας ἀπὸ τὸ χυμὸν πευγγίσιον
 ἂν ἦσ' ἀπὸ τοὺς πλούσιους, φλωρίαν μὲν τὰ δουπάσθε,
 ἂν ἦσ' ἀπὸ τοὺς δευτέρους, τὰ λληρα καὶ δαρχι, τισαίς,
 καὶ ἂν ἦσ' ἀπὸ τοὺς παμπτωχοὺς, ἐνκατευτὴ κίττικα
 Καὶ σὰς καλονυχτίζομεν, πέσετε κοίμῃ ἴητε,
 ὀλίγον ὕπνον πάρετε, πάλιν νὰ σηκωθῆτε
 ἕς τὴν ἐκκλησίαν τρέξατε μὲ ἄλην τὴν προθυμίαν,
 καὶ τοῦ Θεοῦ ν' ἀκούσετε τὴν θεῖαν λειτουργίαν.

Καὶ εἰς ἔτη πολλά

3. Εἰς τὴν περιτομὴν τοῦ Χριστοῦ

Πάλιν ἀκούσατ' ἀρχόνταις, πάλιν νὰ σὰς εἶπαμε
 ὅτι καὶ αὐριον ἐστὶν ἀνάγκη νὰ χαρῶμεν τὸν κόπον
 καὶ νὰ πανηγυρίσωμεν περιτομὴν Κυρίου,
 καὶ ἑορτὴν τοῦ μακρῶς μεγάλου Βασιλείου.
 Κάμνω λοιπὸν ἀρχὴν καλὴν ἐπαίνους νὰ συνθῶμαι,
 τὸν ἅγιον Βασίλειον διὰ τὸ ἐπαινεῶν,
 νὰ σὰς εἶπω τὰ θαύματα ποῦ ἔδειξεν ἀτός του,
 μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν, περὶ ἦτο βοηθός του,
 παρὰ Θεοῦ ὁ θαυμαστός ἦτο πέφωτισμένος,
 μὲ καθὲ ἄλλην ἀρετὴν μικρὸς μαθητευμένος.
 σπουδὴν γραμμάτων ἀπειρον σοφίαν πλουτισμένος
 παρ' ἔλων ἐθαυμάζετο, ποῦ ἦτο διδαχμένος
 Τῆς Καισαρείας γέννημα, βλαστὸς Καππαδοκίας,

αἱ ποιητῆς καὶ ἰδρυτῆς τῆς θείας λειτουργίας.
 ἔχε καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης,
 ἄρμος τῶν ἔργων τῶν κακῶν, φίλος τῆς σωφροσύνης.
 ἄκρος ἐχθρὸς αἰρετικῶν, προστάτης Ὁρθοδόξων,
 Διώκτης τῶν Ἀρεσκῶν ὁμοῦ καὶ κακοδόξων,
 Ἀρχιερεῖς τὸν σέβονται, παπᾶδες τὸν τιμοῦνε,
 οἱ ἀρχοντες καὶ ὁ λαὸς σκύπτουν τὸν προσκυνοῦνε.
 Τὶ νὰ πολυλογῶ λάπὸν τὰ προτερίματά του;
 Ὅλοι κοινῶς τὰ ξεῖρετε τὰ κατορθώματά του,
 Δίδομεν ὁμῶς εἶδον εἰς ἄλην τὴν οἰκίαν,
 ν' ἀκούσετε μὲ προσηχὴν καὶ ἄλλην ὑμνωδίαν.
 Αὖριον εἶν' περιτομὴ κ' ὕμνει ἡ Ἐκκλησία,
 καὶ προσκαλεῖσθε, ἔρχοντες, γέροντες καὶ παιδιὰ.
 Ἄς δράμωμεν ὅλο λοιπὸν μ' εὐλάβεια καὶ τάξι,
 τὰ φοβερά μυστήρια μέλλει νὰ μᾶς διδάξῃ.
 Ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, Κύριος καὶ Θεὸς μᾶς.
 Καὶ ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν αὐτὸν νὰ τελειώσῃ,
 τὸν νόμον τὸν Μωσαϊκὸν πανσόφως νὰ πληρώσῃ.
 Ἰδοὺ ὅπου σᾶς εἶπαμεν μ' ἄλην τὴν προθυμίαν
 τὸν ἅγιον Βασίλειον, Περιτομὴν τὴν θείαν.
 Καὶ σᾶς καλονυκτίζομεν, πέσετε κοιμηθῆτε,
 εὐχαριστήσατε κί' ἡμᾶς καθόσον ἡμπορεῖτε.
 Καὶ μὴ λυπασθε, ἄρχοντες βενετικά φλωρία
 ἰσπανικά καὶ γαλλικά ἐπειὶν φυλαργυρία.
 ἡμεῖς εὐχαριστούμεθα εἰς τὴν προαιρεσίαν σας
 γνωρίζοντες τὴν γνώμην σας ὁμοῦ καὶ θέλησίν σας.

Καὶ εἰς ἔτη πολλὰ

4. Εἰς τὸν ἅγιον Βασίλειον

Ἀρχιμηνιά κί' ἄρχηχρονιά κί' ἄρχῃ καλὸς μᾶς χρόνος.
 Ἄγιος Βασίλης ἐρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
 Βαστᾶ εἰκόνα καὶ χαρτί, χαρτί καὶ καλαμάρι
 Τὸ καλαμάρι ἔγραφε καὶ τὸ χαρτί ἔμιλουσε.
 — Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι καὶ πόθεν καταβαίνεις;
 — Ἀπὸ τῆς μάνας μ' ἔρχομαι καὶ στὸ σχολεῖο ὑπάγω
 — Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῆς κάτσε νὰ τραγουδήσῃς
 — Ἐγὼ γράμματα ἔμαθα, τραγουδιὰ δὲν ἤξεύρω.
 — Ἀφοῦ καὶ ξεύρεις γράμματα πές μᾶς τὴν ἀλφαβῆτα
 Καὶ στὸ ραβδί τ' ἀκούμπησε νὰ πῆ τὴν ἀλφαβῆτα
 Καὶ τὸ ραβδί ἦτον ξερό, χλωρὰ βλαστάρια βγάζει
 Κ' ἐπάνω στὰ βλαστάρια του πουλάκια κελαδοῦσαν,
 Καὶ κάτω σταῖς ριζίσταις των βρίσαις ἐκυματοῦσαν,
 Καὶ πᾶν ἡ πέρδικες νὰ πιοῦν μαζὺ μὲ τὰ πουλάκια
 Μὲ ἔλα τὰ πετούμενα καὶ τὰ περιστεράκια.
 Πέρνουν νερὸ εἰς τὰ νύχια των καὶ μύσχο εἰς τὰ πτερά των
 Ραίνουν καὶ τὸν ἀφέντη μᾶς τὸν πολυχρονεμένον.
 Ἐσένα πρέπει ἀφέντη μου σταῖς λίραις νὰ καθίξῃς
 μὲ τῶνα χέρι νὰ μετράς μὲ τᾶλλο νὰ δανείξῃς.
 Καὶ πάλιν ξανά πρέπει σου καρὰβι νάρματώσης
 καὶ τὰ σχοινιά τοῦ καρὰβιοῦ νὰ τὰ μάλαματώσης.
 καὶ πάλιν ξανά πρέπει σου, καρέκλα ἀσημένια
 γιὰ νὰ κουμβᾶς τὴν μέση σου τὴν μαργαριταρένια
 καὶ πάλιν ξανά πρέπει σου, κορῶνα στὸ κεφάλι
 διὰ νὰ σὲ τιμήσουνε μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.

ἀρέντη μου ἀρέντη μου ἀρέντη φημισμένη
στὴν Πόλιν καὶ εἰς τὴν Φρανγκία ὄλην ἐξάκουσμένη
ἀρέντη μου εὐγενικῆ πῶχεις μεγάλη χάρι
καὶ ὅλοι σὲ δοξάζουσι ὡς τὸ λαμπρὸ φεγγάρι.

Πολλὰ παμέ τ' ἀρέντη μας ἄς ποῦμε τῆς κυρᾶς μας
κυρὰ ψυλὴ κυρὰ λιγνὴ κυρὰ γαίτανοσφύδα
πῶχεις σὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι σήθη
καὶ τοῦ κοράνου τὸ πτερὸ ἔχεις χαμκαροσφύδι
κυρὰ διαμαντοτράχηλη κορῶνα φορεμένη
εἰς βασιλέως θάλαμον σέχουν ζωγραφισμένη
ὅταν σειθῆς καὶ λυγισθῆς καὶ πᾶς στὴν Ἐκκλησίᾳ
σὺ εἶσαι ἢ γαρουφαλιά καὶ ἄλλαις τὰ κλωνία.

Ἐδῶ ποῦ τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ραγίσῃ
κι' ὁ οἰκοκύριος τοῦ σπιτιοῦ πολλὰ χρόνια νὰ ζήτῃ.
Τώρα καλονυχτίσατε, πέσετε κοιμηθῆτε,
φιλοδώρησατε ἡμᾶς καθόσον εἰμπορέτε,
ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεθα εἰς τὴν προαίρεσίν σας
γνωρίζοντες τὴν γλώμην σας ὁμοῦ καὶ θέλησίν σας.
Ἐπίσης καὶ τὸν στιχουργὸν ποσῶς μὴ τὸν ξεχνᾶτε
νὰ τὸν εὐχαριστήσητε μὲ ὅτι ἀγαπᾶτε.

Καὶ εἰς ἔτη πολλά

ΟΜΟΙΟΝ ΝΗΣΙΩΤΙΣΜΟΝ (Καὶ κλάδω)

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά—ψυλὴ μὲ δειλὴ βραχνιά,
Κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος—Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ χρόνου,
Ἅγιος Βασιμῆς ἔρχεται—Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ χρόνου.

ἀπὸ τὴν Καισαρεία—σ' εἶσαι ἀρχόντισσα κυρία,
βασιτᾶ εἰκόνα καὶ χαρτί—χαροκάντιο ζυμωτῆ,
χαρτί καὶ καλαμάρι—διῆς κ' ἐμὲ τὸ παλληκάρι.
Τὸ καλαμάρι ἔγραφε—Ἡ μοῖρά μου τί μου γράφει
καὶ τὸ χαρτί ὠμίλει—ἄσπρε μου χρυτέ μου κρῖνε
Βασίλῃ πόθεν ἔρχεσαι—γιὰ δὲ μὲ καταδέχεσαι
Καὶ πόθεν καταβαίνεις—καὶ δὲν μᾶς συντυχαίεις;
Ἄπὸ τῆς μάνης μ' ἔρχομαι—Ἐγὼ σὲ καταδέχομαι
καὶ στὸ σχολεῖό μου πάγω—μὰ πῆς μου τί νὰ ἀμῶ
Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῆς—Ἄν μ' ἀγαπᾶς νὰ μοῦ τὸ
κάτσε νὰ τραγουδήσης—νὰ μὲ καλοκαρδίσης. [πῆς

Καὶ εἰς ἔτη πολλά.

6. Ἡ ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Καλὴν ἡμέρα πάντες, ὦ ἀδελφοί
ἀκούσατε τὴν σήμερον ἑορτὴν
ἀούτατε τὴν σήμερον χαρὰν
καὶ τὴν ἑορτὴν τὴν δεσποτικὴν.
Σήμερον τὰ Φῶτα καὶ οἰρωτισμοί
καὶ χαρᾶς μεγάλης καὶ ἀγισμοί.
Ἡ Χάρις σήμερον ἔρχεται
καὶ ὁ κόσμος ὅλος φωτίζεται.
Σήμερον τὰ ἄστρα φωτίζονται
κι' ὅλα τὰ νερά ἀγιάζονται
σήμερον τὰ φῶτα καὶ ὁ φωτισμός
καὶ τοῦ Ἰησοῦ μὲς ὁ βαπτισμός.

σήμερον βαπτίζεται ὁ Χριστὸς
 εἰς τὸν Ἰορδάνην τὸν ποταμὸν
 καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐζήτησε,
 καὶ τὸν βαπτισμὸν του ἐκήριξε·
 Ὡ Ἰωάννη Πρόδρομε, σὲ ζητῶ,
 ὅτι ἀπὸ σέ θὲ νὰ βαπτισθῶ.
 Καὶ ὁ Ἰωάννης τοῦ ἔλεγε,
 καὶ ὄλον τὸ σῶμά του ἔτρεμέ·
 — Πῶς νὰ σὲ βαπτίσω. ὦ Ἰησοῦ,
 ὅπου ἐγεννήθην ἐγὼ ἐκ Σαῦ.
 Πῶς τολμῶ νὰ βάλω τὴν χεῖρά μου
 εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρά μου;
 Πῶς τολμῶ ν' ἀγγίξω εἰς κορυφὴν,
 εἰς τοῦ Ἰησοῦ μᾶς τὴν κεφαλὴν;
 — Πρόδρομον λέγω σε,
 καὶ τὸν βαπτισμὸν μου γυρεύω σε—
 Ἡ θάλασσα ἔφυγε
 καὶ ὁ Ἰορδάνης εἰς δύο ἐχώρισε.
 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἠφοβήθηκε,
 ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν ποῦ ἐγδύθηκε·
 καὶ ἔμεινεν εἰς δύο ὁ ποταμὸς,
 ὡς νὰ τελειώσῃ ὁ βαπτισμὸς.
 Καὶ φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ Πατρός·
 Οὗτος εἶν' ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός.
 Βλέπω τοὺς ἀγγέλους νὰ ψάλλωσι,
 καὶ τὸ Ἀλληλοῦια νὰ κράζωσι
 τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα κατέβηκε,

καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν του ἐκάθησε.
 Διὰ τοῦτο πάντες, ὦ ἀδελφοί,
 ἀκούσατε τὴν σήμερον τὴν χαρὰν
 καὶ τὴν ἑορτὴν τὴν δεσποτικὴν·
 Δότε τῶν πτωχῶν τὸ μνημόσυνον,
 κ' εἰς τὸν Ἰησοῦν πανευφρόσυνον·
 τότε ὁ Ἰησοῦς μᾶς χαίρεται
 κ' εἰς τὸν παράδεισον μᾶς δέχεται.

Καὶ εἰς ἔτη πολλά!

7. Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Σήμερον ἔρχετ' ὁ Χριστός,
 ὁ ἐπουράνιος Θεός,
 ἐν πόλει Βηθανία,
 μὲ κλάδους, μὲ βία.
 Ἐβγάτε, παρακαλοῦμεν,
 διὰ νὰ σᾶς διηγηθῶμεν.
 διὰ νὰ μάθετε τί ἔγειν
 σήμερον ἔς τὴν Παλαιστίνην
 εἰς τὴν πλὴν Βηθανία
 Μάρθα κλαίει καὶ Μαρία,
 Λάζαρον τὸν ἀδελφὸν τους
 τὸν γλυκὺν καὶ καρδιακὸν τους·
 τὸν μυρολογοῦν καὶ λέγουν,
 τὸν μυρολογοῦν καὶ κλαίουν.
 Τρεῖς ἡμέρας τὸν θρηνοῦσαν

καὶ τὸν ἐμυρολογοῦσαν.

Τὴν ἡμέραν τὴν τετάρτην
κίνησ' ὁ Χριστὸς γὰρ ν' ἄρτη.

καὶ ἐβγήκε καὶ ἡ Μαρία
ἐξω ἀπὸ τὴν Βηθανίαν,

καὶ ἐμπρὸς τοῦ γονυκλίει
καὶ τοῦς πόδας τοῦ φίλει.

— Ἄ νεδῶ ἴσο Χριστέ μου
δὲν ἀπέθνησκεν ὁ ἀδελφός μου

μὰ καὶ τὰρα γὼ πιστεύω
καὶ καλωτάτα ἤξεύρω

ὅτι δύνασ' ἂν θελήσῃς
καὶ νεκροὺς νὰ ἀναστήσῃς.

Λέγει.— Πιστεύε Μαρία
ἀγῶμεν εἰς τὰ μνημεῖα.

Καὶ πάραυτα ἀνήλθανε
τὸν τάφον τοῦ εἰδείξαν.

Τότε ὁ Χριστὸς δακρῦζει
καὶ τὸν Ἄδην φοβερίζει.

Ἄδῃ Τάρταρο καὶ Χάρο
Λάζαρον θε νὰ σὲ πάρω

Δεθρο ἐξω Λά' ἀρέ μου
φίλε καὶ ἀγαπητέ μου,

Καὶ παρευθὺς ἀπὸ τὸν Ἄδῃ
ὦ ἐξαίσιον σημάδι!

Λάζαρος ἀπέστρωθη
ἀνεστήθη καὶ ἐβγήκε

ζωντανός, σαβανωμένος,
καὶ μὲ τὸ κερί ζωμένος.

Τότε ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία,
πότε ἐλ' ἡ Βηθανίαν

Μαθηταὶ καὶ Ἀποστόλοι
τάτε εἰρεθίσθησαν ἔλοι.

Ἄ β ξ α τ ῶ θε ῶ φωνάζουν,
καὶ τὸν Λάζαρον ξετάζουν.

— Λάζαρε, εἰπέ μας τι εἶδες
Εἰς τὸν Ἄδην τοῦ ἐπήγες.

— Εἶδα πρῶτα μὲ εἶδα φόβους,
εἶδα βάσανα καὶ πόνους.

Δότε μου νερό λιγάκι
γὰ ξεπλύνω τὸ σαρκάκι

τῆς καρδίας τῶν χειλέων
καὶ μὴ μ' ἐρωτᾶτε πλέον

Τοῦ χρόνου πάλι, νὰ λθῶμεν
μ' ὑγείαν νὰ σᾶς βροῦμεν,

ς τοῦς οἴκους σας χαρούμενοι
κι' ἔλοι νὰ τραγουδοῦμεν.

Καὶ εἰς ἔτη πολλὰ
ὦ ἄδελφοί μου

8. ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ἡμέρον μακρὸς ὕψανός, σήμερον μαυρὴν ἡμέραν,
ἡμέρον ἔλοι: θλίβονται καὶ τὰ βούνα' λοποῦνται.

Κύριος ἠθέλησε νὰ ἐμπῆ σὲ περιβόλι,

νά λάβῃ δεῖπνον μυστικὸν γιὰ νὰ τὸν λάβουν ὅλοι.
 Κ' ἡ Παναγιά ἡ Δέσποινα καθῶταν μοναχὴ τῆς,
 τὰς προσευχὰς τῆς ἔκαμε γιὰ τὸν μονογενῆ τῆς,
 φωνὴ ἐξῆλθ' ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα·
 Σώνουν. κυρὰ μ', ἡ προσευχαίς, σώνουν καὶ ἡ μετάνοια
 καὶ τὸν Υἱὸν σου πιάσανε καὶ εἰς τὸν χαλκιᾶ τὸν πᾶν
 'σαν κλέπτη τὸν ἐπιάσανε κ' ὡσαν φονεῖ τὸν πᾶνε
 κ' εἰς τοῦ Πιλάτου τὰς αὐλὰς ἐκεῖ τὸν ταρνανᾶνε.

— Χαλκιᾶ, χαλκιᾶ φτιάσε καρριά, φτιάσε τρία περόνια·

Κ' ἐκεῖνος ὁ παράνομος βαρεῖ καὶ φκιάνει πέντε

— Σύ, Φαραεῖ, ποῦ τᾶφκιασες, πρέπει νὰ μᾶς διδάξῃς.

— Βάλτε τὰ δυὸ 'στὰ χέρια του καὶ τᾶλλα δυὸ 'στὰ πόδια

τὸ πέμτο τὸ φαρμακερὸ βάλτε το 'στὴν καρδιά του.

νὰ τρέξῃ αἷμα καὶ νερό. νὰ λιγωθῇ ἡ καρδιά του,

Καὶ ἡ Παναγιά 'ς ἂν τ' ἀκουσε ἔπεσε καὶ λιγώθη.

Σταμνὶ νερὸ τῆς ρίζανε, τρία κανάτια μύσχο

καὶ τρία μὲ ρεδόσταμο γιὰ ν' ἄρθῃ ὁ λογισμὸς τῆς,

Καὶ 'σαν τῆς ἦλθε ὁ λογισμὸς καὶ 'σαν τῆς ἦλθ' ὁ

[νοὸς τῆς.

Ζητεῖ μαχαίρι νὰ σφαγῇ. φωτιά νὰ πᾶ νὰ πέσῃ.

Ζητεῖ κρημὸν νὰ κρημισθῇ γιὰ τὸν μονογενῆ τῆς.

— Λάβε, κυρὰ μ', ὑπομονή, λάβε, κυρὰ μ', ἀνέσι.

Καὶ πῶς νὰ λάβω ὑπομονή καὶ πῶς νὰ λάβω ἀνέση;

ποῦ ἕνα Υἱὸν μονογενῆ, κ' ἐκεῖνον σταυρωμένον.

Κ' ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαγδαληνὴ καὶ τοῦ Λαζάρου ἡ μάννα,

καὶ τοῦ Ἰακώβ ἡ ἀδελφὴ ἡ τέσσαρες ἀντάμα,

ἐπιασαν τὸ στρατι-στρατι. στρατι τὸ μονοπάτι.

Τὸ μονοπάτι ταῖς ἐβγαλε μὲς τοῦ ληστοῦ τὴν πόρτα.

Ἄνοιξε, πόρτα τοῦ ληστοῦ καὶ πόρτα τοῦ Πιλάτου.

Κ' ἡ πόρτα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἀνοίγει μοναχὴ τῆς.

Γηρᾶ δεξιᾶ, τηρᾶ ζερβά, κἀνένα δὲν γνωρίζει.

Γηρᾶ καὶ δεξιώτατα, βλέπει τὸν Ἰωάννη.

— Ἄγιε Ἰωάννη Πρόδρομε καὶ βαπτιστὰ τοῦ Υἱοῦ μου,

εἶδες τὸν Υἱόκα μου καὶ τὸν διδάσκαλόν σου;

— Δὲν ἔχω γλώσσα νὰ σοῦ πῶ, γλώσσα νὰ σ' ὀμιλήσω,

ἐν ἔχω χέρι· πάλαμο διὰ νὰ σοῦ τὸν δείξω.

βλέπεις ἐκεῖνον τὸν γυμνόν, τὸν παραπονεμένον,

ποῦ φορεῖ ποκάμισον 'ς τὸ αἷμα βουτηγμένον,

ποῦ φορεῖ 'στὴν κεφαλὴν ἀκάνθινον στεφάνι;

Ἐκεῖνος εἶν' ὁ Υἱόκας-σου καὶ ὁ διδάσκαλός μου.

Κ' ἡ Παναγιά πλησιάσε, γλυκὰ τὸν ἐρωτοῦσε,

— Δὲν μοῦ μιλάς, παιδάκι μου δὲν μοῦ μιλάς, παιδί μου;

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, μανούλα μου, ποῦ διάφορον δὲν ἔχεις;

Μόνον τὸ μέγα Σάββατον κοντὰ τὸ μεσημέρι,

ποῦ θὰ λαλήσῃ ὁ πετεινός, σημαίνουν ἡ καμπάναις.

σημάνῃ ὁ Θεὸς σημάνῃ ἡ γῆ, σημαίνουν τὰ οὐράνια,

σημάνῃ κ' ἡμεγάλ' Ἐκκλησιά μὲ τρεῖς χρυσταῖς

[καμπάναις.

Ὅποιος τ' ἀκούει σφύζεται, καὶ ὅποιος τὸ λέγει ἀγιάζει,

καὶ ὅποιος τὸ καλοπουγγρασθῇ παράδεισον θὰ λάβῃ,

παράδεισον καὶ λίθانون ἀπὸ τὸν ἅγιον Τάρον.

Καὶ εἰς ἔτη πολλά!

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΒΑΣ. Ζ. ΚΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΙΝΤΑΝ-ΚΑΠΟΥ No 1